

häda üles. „Ole rahul, kulla wend,“ ütles warblane, „tule minuga linna, külap sealt leiame abi,“ lendas eele, koer ladus taga järele, ja nõnda said mõlemad linna. Läätsid warsti liba karni juure, warblane ütles: „Dota natuke, mina annan sulle liba,“ lendas karni laua peale, ja senni kui libunifusel kõõgitüdrufuga nalja heitis, tõmbas laua äärest lihatriki nokaga maha, nõnda et plärts ulitja peale kukkus, koer wöttis, pani nabka ja mõlemad panid lippama. „Kas ju magu juba täis?“ küsis warblane, koer wastas: „libvast saaks nüüd kül, aga mina ei ole tänna veel mite leiwakoorefest näinud.“ Said kahelkesti saiakangaj, wana saiamutred kättesid ja tülitsefid isekeskis, ei pannud tahele, kuidas warblane warganofaga timpsaiu, prantsaiu ja magusaid sinu leti pealt mahakiskus koerale neelda. Warblane küsis: „Saab sest?“ Koer wastu: „Saiabimmu on kül möödalaänd, aga sünniks mulle kaa wedelat peale rüübat.“ Läätsid edasi, jõudsid maja juure, kõõgitsid laiali lahti. Warblane waatas afnast

sisse, leeme waagen laua peal, inimese hingge pole kõõgis, ütles: „Lähme sisse leent katsuma.“ Koer laua peale, hakkas lakkuma ita „külap kõlbab, külab kõlbab,“ warblane ütles: „Sõge, miks ei kõlba, kena herneleem!“

Sai koer waagna põhja puhtaks lakkunud, lätsid mõlemad minema, warblane küsis: „Kas kõht juba täis!“ koer kostab: „vi jah, kõht nagu trum üles actud, pea tahab lõhkuda, lähme maale wäsiud feha jahutama!“ ja lätsid. Väite paistis palawaste, frantsifene wäsiud ära, ütles sõbrale: „Uni tikub peale, kül ma heidaksin hea meelega natukeseks ajaks magama.“ Warblane ütles: „Veida peale, mina istun senni puu oksa peale ja katsun kõik oma loowiisid läbi, et mõni kogemata ei kaoks meelest ära, ja uni sulle õige magusaste peale tulleks.“ Krants heitis keed maha ja uinus raskesti magama.

Siis tuli woorimees wiinakoormaga ja kahe hobusega linnast ja sõitis just selle roopa sees, kus koer magas, ega tahtnud kõrwale